

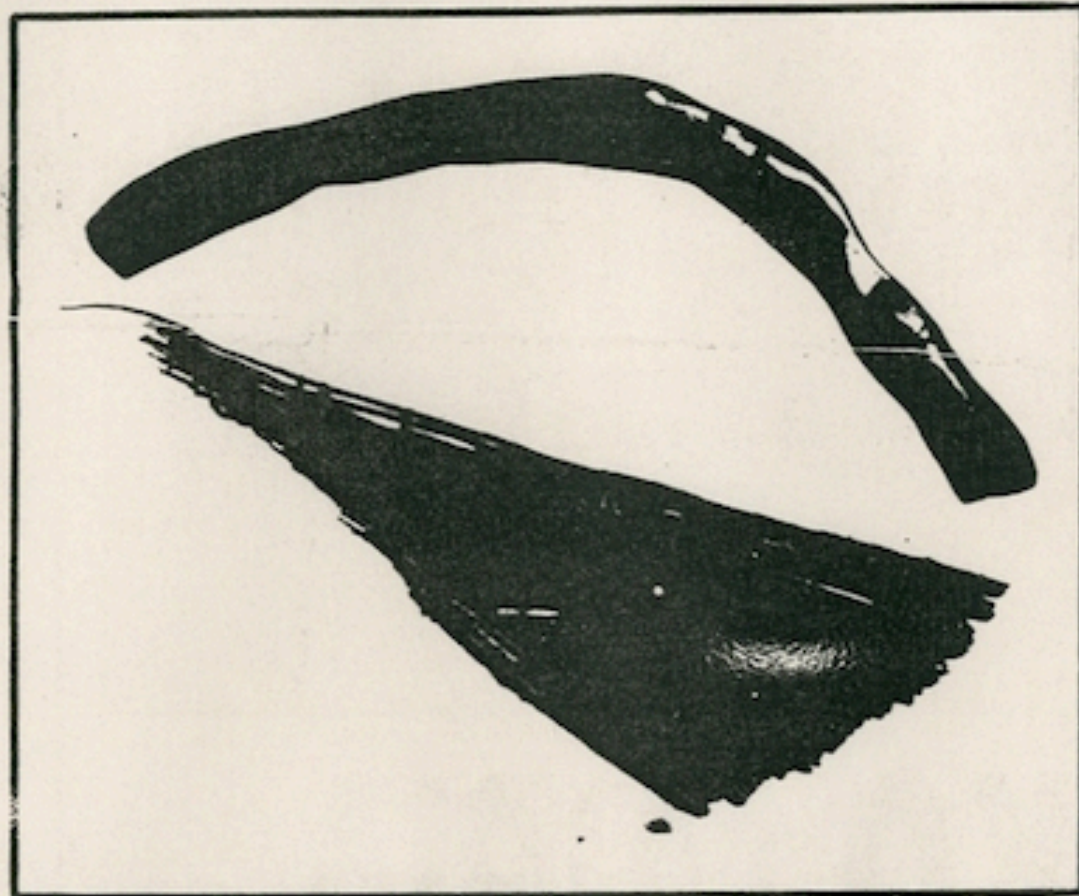
Οι μεταμορφώσεις και η εμπειρία της ύλης

739
Της ΧΡΥΣΑΣ ΚΑΚΑΤΣΑΚΗ

ΟΤΑΝ οι αραιές εκθέσεις καλλιτεχνών οφείλονται σε μια «κυοφορία», όπως αυτή της Λήδας Παλακωνσταντίνου, τότε η αναμονή του φιλότεχνου κοινού δικαιώνεται, αφού το δημιούργημα του «τόκετού» ανήκει σε όλους μας. Όχι, βέβαια, στενά ιδιοκτησιακά, αλλά ως δυναμική και ως στάση ζωής, ως μετάπλαση της εμπειρίας και επιβεβαίωση της υποκειμενικότητας.

Η έκθεσή της στη γκαλερί της Πλεάνας Τούντα με έργα από ξύλο βαμμένα με πίσσα ή από μέταλλο με στίλβουσα επιφάνεια, αφουγκράζεται τις υπόγειες διαδρομές της φύσης και του κόσμου, χωρίς να θέλει να τον περιγράψει ή να τον απεικονίσει παρά μόνον ν' αποκαλύψει το μαγικό στοιχείο των υλικών μέσα από τις φόρμες, τα σχήματα και τους μεταξύ τους συνδυασμούς.

Η τεχνική επεξεργασία δεν έχει σκοπό την επέμβαση, τη δράση

δηλαδή με βάση προκαθορισμένες έννοιες και αξίες, αλλά την ενεργοποίηση ούτως ώστε να φανούν οι δυνατότητες της ύλης.

Αλλά οι δυνατότητες αυτές πηγάζουν από το σώμα και τη μνήμη,

τη χειρονομία και την κίνηση. Είναι δηλαδή η εμπειρία που μεταφράζεται σε ύλη.

Τα έργα της Παλακωνσταντίνου σέβονται την ύπαρξη και τη μοναδικότητα των πραγμάτων και έτσι

διατηρούν την αυτονομία τους. Επειδή, όμως, αποτελούν και μαρτυρία της συμμετοχής της στον κόσμο, χτίζουν μια σχέση που βασίζεται στις κοινές διαδικασίες μεταμόρφωσης.

Έχοντας επίγνωση του λαβύρινθου των πράξεων και των καταστάσεων, αρνείται τη δεδομένη σημασιολογική κηδεμονία και η εικόνα λειτουργεί μόνο ως μεσολαβητής για τη διεύρυνση της υποκειμενικότητας του θεατή.

Οι οικολογικές αναφορές, οι φιλοσοφικές ερμηνείες ή τα αρχετυπικά σύμβολα είναι έξω από τις προθέσεις της. Η τέχνη για την Παλακωνσταντίνου γίνεται μια κατάσταση πειραματισμού όπου πειραματίζεται η ίδια η ζωή χωρίς ημερομηνία λήξης. Τα έργα μέσω υλικών ταξιδεύουν στο χρόνο,

αφού η έκρηξη της υποκειμενικής διάστασης καθορίζει την έκταση της επικοινωνίας.